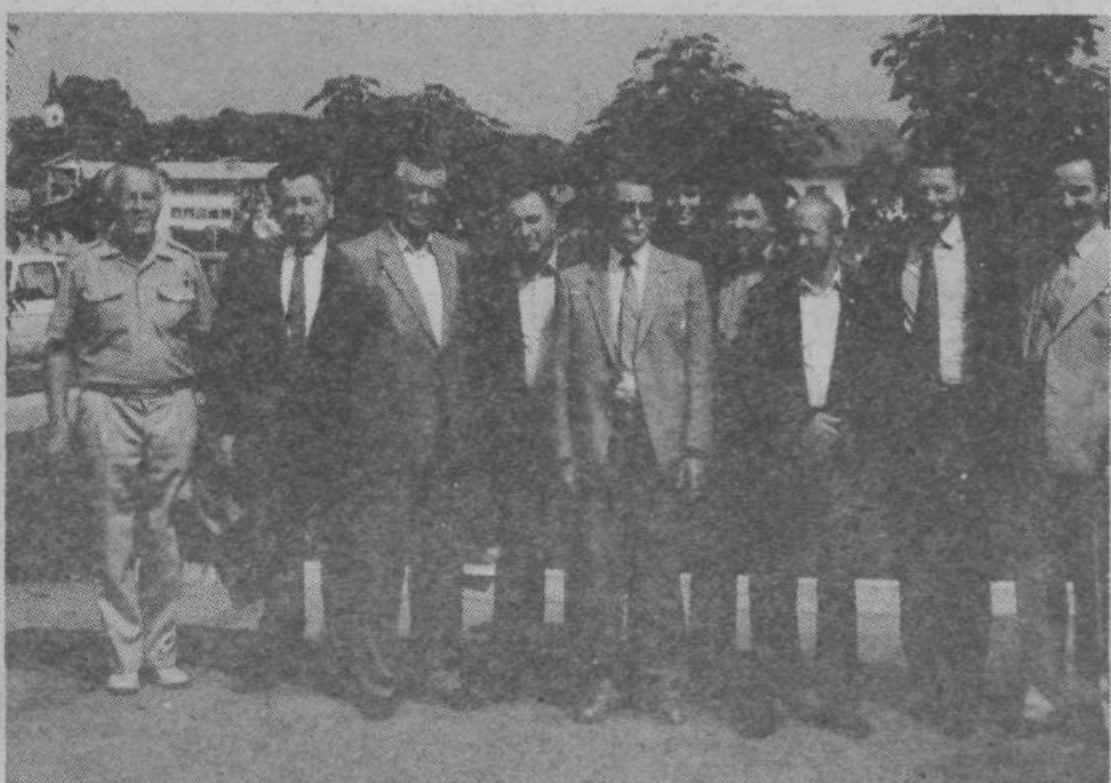

OB 4. JULIJU — DNEVU BORCA PODELJENA PRIZNANJA IN NAGRADE

S slavnostne seje OO ZB NOV Grosuplje ob Dnevu borca.

Dobitniki priznanj in nagradenci.

Občinski odbor Zveze združenj borcev NOV je na svoji 2. redni seji dne 14. decembra 1982 sprejel

sklep o priznanjih in predlogih o odlikovanjih.

Na isti seji smo se odločili, da od letošnjega leta dalje podeljemo namesto dosedanjih priznanj Plaketo občinskega odbora ZB NOV Grosuplje.

Na podlagi predloga komisije za organizacijske in kadrovske zadeve in sklepa predsedstva občinskega odbora ZB NOV se v letošnjem letu podeli 6 plaket.

Plakete prejmejo:

1. **Avguštin ERJAVEC**, krajevno združenje vojaških invalidov Ivančna gorica;
2. **Tone PUŠ**, krajevno združenje ZB NOV Šentvid pri Stični
3. **Franc Sever — Franta**, Ljubljana;
4. **Franc Zavodnik**, krajevno združenje ZB NOV Grosuplje;
5. **Edo Zgonc**, član sveta za ohranjanje in razvijanje revolucionarnih tradicij pri OK SZDL Grosuplje;
6. **Skupščina krajevne skupnosti Šmarje-Sap.**

1. Avguštin ERJAVEC

Tovariš Erjavec Avguštin je bil aktivni borec NOV od leta 1943. Bil je borec v 12. brigadi, od leta 1944 pa kot minerec v Dolenjskem odredu.

Po osvoboditvi se je aktivno vključil v delo družbeno-političnih organizacij in samoupravnih organov v naši družbi. Je dolgoletni član občinskega odbora in predsedstva ZB, zlasti pa je veliko svojega dela, znanja in truda vložil v delovanje invalidske organizacije.

2. Tone PUŠ — Tonček

Tovariš Tone Puš je rojen leta 1925 v Radohovi vasi, sin kovača.

V NOB se je vključil že leta 1941 kot mladinski aktivist v Šentvidu pri Stični. Spomladi leta 1942 je stopil v NOV v 1.

slovensko brigado — II. grupo odredov, pozneje pa je bil v 5 SNOUB Ivana Cankarja. Bil je borec, mitraljezec, komandir čete in komandant bataljona, leta 1944 pa je bil težko ranjen, zato je odšel iz operativne edinice.

Leta 1945 je bil demobiliziran in se je vrnil domov, kjer se je aktivno vključil v delo družbenopolitičnih organizacij na terenu. Zlasti je aktivno deloval v organizaciji ZB NOV saj je bil na čelu krajevnega združenja ZB NOV Šentvid pri Stični že dolga leta. Aktivno je deloval tudi na področju razvijanja in prenašanja revolucionarnih tradicij na mlado generacijo.

3. Franc SEVER — Franta

Tovariš Sever Franc-Franta je

nosilec Partizanske spomenice 1941. Takoj po okupaciji Jugoslavije se je vključil v NOG, kot mladinski aktivist. 5. decembra 1941 je odšel v Grosupeljsko četo, nato v II. grupo odredov, kot mitraljezec in kurir.

V NOV je vršil pomembne dolžnosti od komandirja čete do komisarja brigade in komandanta operativnega štaba brigade. Po vojni je bil v JLA kot pilot do leta 1963, nato direktor letališča Brnik in Inex-Adria. V tem času je bil v stalnem stiku z občino in po svojih močeh prispeval k njenemu razvoju.

4. Franc ZAVODNIK - Jon

Tovariš Zavodnik Franc je prišel z aktivnim sodelovanjem za NOB že leta 1941.

Leta 1942 je stopil v NOV in sicer v Zapadnodolenjski odred, nato pa je bil še v Tomšičevi in Levstikovi brigadi ter Glavnem štabu partizanske vojske Slovenije.

Po osvoboditvi oziroma prihodu iz JLA leta 1955 se je aktivno vključil v delo družbenopolitičnih organizacij na terenu, zlasti pa v organizacijo združenj borcev NOV, saj je predsednik krajevnega združenja že od leta 1958. Svoj prispevek pa je dal tudi pri obujanju in razvijanju revolucionarnih tradicij NOB.

5. Edo ZGONC

Tovariš Zgonc Edo je ravnatelj osnovne šole prve slovenske partizanske udarne brigade Tone Tomšič Dobropolje. Je predsednik odbora za tradicije NOB Dobropolje, in je gonilna sila tega odbora. V teden tradicij so aktivno vključene vse družbenopolitične organizacije in društva, zlasti pa so aktivne mladinska in pionirska organizacija, ter šola kot celota. Veliko skrbi posveča tudi spomeniški varstvu in prenašanju revolucionarnih tradicij na mlajše generacije.

6. SKUPŠČINA KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠMARJE - SAP

Skupščini KS Šmarje-Sap se podeli plaketo občinskega odbora Zveze združenj borcev NOV Grosuplje v znak priznanja na področju spomeniškega varstva.

Krajevna skupnost je v letu 1982 obnovila spomenik in lastni režiji, s prostovoljnimi delom in kritjem stroškov s strani KS v vrednosti cca 130 tisoč dinarjev.

Krajevna skupnost je v letu 1982 imela svoj prvi krajevni praznik in s tem prispevala svoj delež pri ohranjanju in razvijanju revolucionarnih tradicij naše narodnoosvobodilne borbe.

V letošnjem letu praznuje svoje jubileje — obletnice rojstva 8. članov občinskega odbora Zveze združenj borcev NOV in 4 nosilci Partizanske spomenice 1941, ki žive izven naše občine, vendar so še vedno navezani na našo občino, kar dokazujejo s svojim delom v prizadevanjih za napredek naše občine. Za njihov prispevek v revoluciji, povojni izgradnji in graditvi nove socialistične, samoupravne in nevrš-

čene Jugoslavije, jim ob njihovem jubileju, Občinski odbor Zveze združenj borcev NOV in iskreno čestita in poklanja skromen spomin, knjigo, iz naše narodnoosvobodilne borbe — knjigo **BORBA—KAKOR ŽIVLJENJE JE DOLGA POT.**

Ta priznanja prejmejo ob jubileju:

1. **Mirko AHAČIČ**, borec, aktiven družbenopolitični delavec, zlasti v organizaciji Združenja borcev NOV in rezervnih vojaških starešin.

2. **Anton DRAGAR**, borec NOV, tajnik krajevnega združenja ZB NOV Krka. Aktiven družbenopolitični delavec v organizaciji ZB NOV, rezervnih vojaških starešin in drugih DPO.

3. **Bina LESJAK** — partizanska učiteljica med NOB. Tudi po osvoboditvi je svoje sile posvetila vzgoji mlade generacije v duhu narodnoosvobodilne borbe in revolucije.

4. **Julij MARN**, borec, sekretar občinskega odbora Zveze združenj borcev NOV, aktiven družbenopolitični delavec, tako v okviru krajevne skupnosti kot tudi na nivoju občine.

5. **Slavko MEDVED** nosilec Partizanske spomenice 1941, borec, dolgoletni predsednik občinskega odbora Zveze združenj borcev NOV Ivančna gorica in Grosuplje, neutrudni borec zlasti na področju razvijanja in prenašanja revolucionarnih tradicij na mlado generacijo.

6. **Franc MEHLE**, borec in aktivist. Nosilec Partizanske spomenice 1941. Po vojni je opravil pomembne naloge. Sedaj živi in dela v Ljubljani.

7. **Stane PEČNIK**, borec, član predsedstva občinskega odbora Zveze združenj borcev NOV Grosuplje, aktiven družbenopolitični delavec; posebna aktivnost pa ga odlikuje zlasti na področju SLO DS.

8. **Dušan PERME**, borec, nosilec Partizanske spomenice 1941 — naš občan. Sedaj aktivno deluje v Ljubljani.

9. **Franc SEVER — Franta** (obrazložitev podana pri podelitvi plakete)

10. **Alojz SKUBIC**, borec, aktiven družbenopolitični delavec, zlasti v organizaciji ZB NOV in vojaških invalidov.

11. **Adolf ŠMUC**, borec, bil je dolgoletni predsednik krajevnega združenja ZB NOV Šmarje-Sap, sedaj član občinskega odbora ZB NOV Grosuplje in drugih družbenopolitičnih organizacij na terenu.

12. **Pepca UDOVIČ**, nosilka Partizanske spomenice 1941.

Med narodnoosvobodilno vojno je bila vsestranska aktivistka in organizatorica osvobodilne fronte in KPS na območju Grosupeljsko-Stiškega okrožja OF.

Po vojni je bila zaposlena na okrožnem sodišču v Ljubljani kot sodnik. Vseskozi pa je vzdrževala tesne stike s svojim domačim krajem in občino.

(Nadaljevanje s 1. strani)

UDARNO POLETJE

DELOVNI DAN NA MDA BRESTOVICA 83

Lahko bi rekli, da je bilo vstajanje ob 4,30 uri tisto, na kar smo se najteže privadili (če nam je to sploh uspelo). Vsako jutro so nas torej prebudili, ko se je šele začel daniti in to ne preveč nežno. Najprej smo po zvočniku zaslišali budilko, nato pa »razbijaški komad« Doorsov »Roadhouse Blues«. Mislim, da je bila to najbolj osvožena pesem pri vseh brigadirjih, vendar pa sedaj, nekaj tednov po koncu naše izmene, že prav radi poslušamo in ob njej obujamo spomine.

Sledilo je ena, dva, dva, dva... in naše leno pretegotvanje na igrišču, čemur so tovariši iz štaba rekli jutranje zelovadba.

Zajtrk je minil nadvse mirno kot tudi vožnja do delovišča v Brestovici (stanovali smo namreč v 15 km oddaljeni Kostanjevici).

Na delovišču si je vsak izbral svoje orodje (možnosti res ni bilo veliko, le dve: kramp ali lopata) in začeli smo z delom, ki je trajalo do 12.30 ure. Marsikaj sliši pripombe, češ, saj brigadirji sploh nič ne delajo. Pa vendar to ne drži. Včasih moraš delati, ker te nadzorujejo in »terajo« brigadni traserji ter glavni traser. Lahko pa ugotovimo, da je bilo tega priganjanja na akciji Brestovica 83 malo. Delali smo zaradi drugih brigadirjev, saj nismo mogli, da bi oni delali, mi pa poleg njih počivali. Delali smo zaradi domačinov, ki so nas izredno lepo sprejeli in nam vedno pomagali, mi pa smo jim to želeli vrniti tako, da bi jim čim prej izgradili težko pričakovani vodovod. In predvsem — delali smo zaradi sebe. Verjetno si nekdo, ki še ni bil na akciji težko predstavlja, koliko pomeni brigadirju, ko gleda, kako postaja jarek vedno globlji. Ko se vanj že lahko položi cevi, ko po ceveh priteče voda... Nam je vse to veliko pomenilo.

Popoldneve v brigadi smo preživljali po raznih krožkih in tečajih. Med 20 tečajih, med katerimi smo lahko izbirali, smo izbrali osem tečajev. Poleg tega smo prirejali športna tekmovanja, sestavljali kulturne programe, pisali bilten, predvajali brigadirski radio...

In večeri?

Večeri, so bili tisti, ki so prinašali sprostitve, razvedrilo. Preživljali smo jih vsi skupaj, imeli smo kinopredstave, disco večere, kulturno-zabavne večere, ki smo jih pripravljali sami... Verjetno bi od teh večernih programov, ki smo jih pripravili sami, morali omeniti predvsem dva: brigadirski krst in brigadirska poroka.

S krstom smo vsi, ki smo bili prvič v brigadi, dobili »štempelj« pravega brigadirja. Iti smo morali čez mnoga mučenja od brigadirskih spovedi, polivanja z vodo do udarcev z zlomljenim ročajem krampa. Toda za naslov brigadirja se je splačalo potrpeti.

Brigadirska poroka

Seveda — tudi v brigadi so se porajale številne ljubezni in te ljubezni je bilo treba nekako potrditi. Tako sta si mladoporočenca izmenjala prstane (narejene iz osata) in si obljubila »večno« zvestobo (do konca akcije).

Ob 22.30 pa smo se odpravili spat. Mogoče se nam je to včasih zdelo prezgodaj, toda naslednjega dne nas je zopet čakalo delo, ki smo ga lahko uspešno opravili, le če smo bili spočiti in naspani.

Kritično o Brestovici 83!

Kljub nepopolnosti brigad lahko zapišemo, da je MDA Brestovica 83 uspela.

Žal je prišlo med akcijo do precejšnjih nesporazumov z investitorjem — Kraškim vodovodom — ki svojega dela ni opravljal kot bi bilo potrebno. Mislim, da njihovega poznega prihajanja na delovišče (ko

smo brigadirji že najmanj tri ure krepko delali), predčasnih odhodov z delovišča in sploh neresnega jemanja svojega in s tem seveda tudi našega dela ne moremo in ne smemo opravičiti, s tem da so pač majhno podjetje, da je sedaj čas dopustov... kar so nam navedli kot razlog. Tu se moramo predvsem vprašati, za koliko bi se povečala številka 2100 m, če bi tov. iz Kraškega vodovoda vzeli akcijo nekoliko bolj resno.

Mnenje starih brigadirjev pa je, da je bila akcija Brestovica 83 doslej najboljša akcija, na kateri so sodelovali. Sodelovanje brigadirjev s štabom je bilo zadovoljivo (čeprav ne moremo reči da ravno idealno). Najbolj nas je pri štabovcih motila njihova nedoslednost, hitro spreminjanje odločitev in kriterijev.

Tudi s tečaji in krožki smo bili zadovoljni, saj smo lahko izbirali med številnimi tečaji, tisti pa, katere smo izbrali, so bili dovolj kvalitetni in zanimivi. Na akciji smo lahko opazili izredno povezanost vseh treh brigad (grosupeljski brigadirji smo bili na akciji skupaj z brigado iz Sevnice in brigado iz Bežigrada), saj smo tako na trasi kot v naselju delali kot ena brigada in dobivali tako tudi enotno oceno.

Tisto pa kar nam bo ostalo z akcije Brestovica 83 v najlepšem spominu je nedvomno naše dobro sodelovanje z domačimi. Ti so nas že ob prihodu lepo sprejeli, njihova gostoljubnost pa nas je spremljala skozi vse delo na trasi, saj so nam nosili čaj, kavo in druge okrepitele pijače. Prav tako so nekateri domačini vzeli v roke kramp in lopate ter delali z nami; imeli pa smo tudi skupni udarni dan.

V petek, 5. avgusta smo torej zadnjič na akciji Brestovica 83 spustili zastavo, ki smo jo od 26. junija dvigali vsako jutro ob 4.30 in spuščali zvečer ob 19.30. Zadnjič je zadonela brigadirska pesem, zvok krampov in lopat se izgubil v daljavi, roke so se še poslednjič sklenile, si še pomahale v pozdrav in Brestovica je počasi izginjala za griči. Izginjala nam je pred očmi, ni pa izginjala iz naših src — vse kar smo zgradili od vodovoda pa do prijateljstva in ljubezni je in bo ostalo del nas.

MARJETA ROGLIČ

